

opusdei.org

La comunió dels sants: més units que mai

Treballar per dins, pregar,
acompanyar i vetllar per les
persones a qui estimem,
llunyanes potser, però molt a
prop del nostre cor cristià. I per
tots. És un programa de vida
espiritual esplèndid per a
aquests dies durs de
confinament i quarantena.

20/04/2020

"No us deixaré pas orfes" (*Jn 14, 18*). Són paraules afectuoses de Jesús als apòstols -els seus amics, com li agrada anomenar-los- en el seu comiat terrenal abans d'encaminar-se a la passió. No vol que se sentin sols en els moments difícils que arribaran. És lògic que us poseu tristos -sembla dir- quan presenciieu la meva passió i mort a la creu; però serà una tristesa passatgera. De seguida "us he dit tot això perquè la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa" (*Jn 15, 11*).

La millor de les companyies

Res ni ningú no treu l'alegria d'un cor cristià que se sap sempre acompanyat per l'amor més gran que es pugui somiar. L'amor infinit i incondicional d'un Déu que m'ha creat, redimit i perdonat tantes vegades. Un Déu que, per amor, s'ha fet un de nosaltres per fer-se el més proper possible, compartir la nostra

història i morir per uns pecats que no van ser els seus. Un amor que no coneix límits, més fort que la mort. Déu -Jesucrist, sempre viu- és al nostre costat sempre. Ell ho va prometre explícitament: "Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món" (*Mt 28, 20*).

En aquesta situació peculiar, difícil - amb tons dramàtics- que estem vivint amb l'expansió de la pandèmia de la Covid-19, les veritats de la nostra fe -com aquesta de la contínua presència amorosa de Déu al nostre costat- ens omplen de consol i esperança.

No estem mai sols. Jesucrist viu és al nostre costat i ens acompanya sempre. És una presència real, no imaginària. Una presència poderosa, íntima, propera. La presència de Jesucrist que, unit al Pare en l'Esperit, es fa més íntim a nosaltres que la nostra mateixa intimitat:

intimior intimo meo, deia sant Agustí amb la passió de l'experiència pròpia.

Aquests dies són una ocasió preciosa per mirar endins, pregar, descobrir - o revitalitzar- aquesta presència de Déu en les nostres vides. Al costat del Fill, el Pare i l'Esperit Sant, tres Persones molt properes, que em criden per dins i per fora; que em busquen, que obren en la nostra intimitat -quan sabem escoltar i acceptar lliurement el do- un diàleg apassionant, ple de llum i de consol. Un diàleg que ressona, de vegades de manera inefable, en el més profund del nostre esperit.

Estem creats per a aquesta companyia. Déu és la millor de les companyies: ens omple de veritat, dona un sentit nou, per l'amor, a totes les situacions, també a aquestes del dolor i de la mort.

"Si sabessis quin és el do de Déu" (Jn 4, 10), deia Jesús a la samaritana, convidant-la així a no deixar de cercar. Si aquests dies d'encerclament forçós descobríssim una mica més el do de Déu... La invitació ressona sempre en les nostres vides, cridant-nos -més encara quan la dificultat creix- a cercar sense defallir. Com ens negarà Déu el seu do si ens sentim necessitats i li demanem i el cerquem...

La comunió dels sants

Déu ens acompanya també a través de la proximitat dels altres. Una proximitat que va més enllà de la presència física, per endinsar-se en els misteris de la nostra unió amb Déu. L'amor ens uneix. Que bé s'entén això quan no podem ésser físicament al costat de les persones que estimem. L'amor supera els límits d'espai i temps per unir les

persones llunyanes que s'estimen de veritat en l'Amor que tot ho uneix, que té un rostre de Persona del qual tots els altres rostres participen. És una de les veritats de la nostra fe que resem tantes vegades en el credo: "crec en la comunió dels sants".

La comunió dels sants és una realitat meravellosa -en certa manera és la mateixa Església-, per la qual tots els creients formen un sol cos amb Crist, que n'és el cap. La vida de Crist en l'Esperit Sant es fa extensiva a tots aquells que estem units a Ell i units entre nosaltres com a membres del seu mateix cos, explica el Catecisme de l'Església Catòlica (cfr. n. 947).

Hi llegim també que l'expressió "comunió dels sants" té dos significats estretament relacionats: "comunió en les coses santes" i "comunió entre les persones santes" (n. 948).

Els béns espirituals són un "fons comú" que hi ha a l'Església, uns dons universals i il·limitats perquè vénen de Déu en Crist. Crist és la font inesgotable de la qual procedeixen aquests béns: la fe comuna, la gràcia dels sagraments i els dons, carismes i béns materials que es distribueixen entre els membres del mateix cos de Crist (cfr. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 949-952).

El fruit dels sagraments pertany a tots. La vida i la gràcia que rep qualsevol membre del cos repercuteix en el cos sencer. El millor que li passa a un és una cosa bona que passa a tots els altres.

Quant ens pot ajudar aquesta veritat de la nostra fe a sentir-nos molt units tots, especialment en situacions difícils. La meva pregària és un bé per a tots els meus germans en la fe, per a tots aquells als quals estimo, encara que estiguin lluny físicament,

fins i tot encara que no els conegui. Tot allò que uneix a Crist, tot el que ve d'ell, és compartit per tots, ens ajuda a tots. Els sagraments, que a hores d'ara en molts llocs estan limitats, estan actuant per a tothom. Encara que només se celebrés una eucaristia al planeta, vivim tots d'ella, perquè en ella es fa actual la font infinita de la redempció: la passió, mort i resurrecció de Jesucrist.

L'amor a Déu amb una oració serena i confiada, les devocions a santa Maria, a sant Josep, als altres sants; el treball, els deures quotidians fets amb amor, les contrarietats portades amb paciència... tot és un bé per a tota l'Església: per als meus familiars, els amics, els éssers estimats...; també per a aquells que passen més necessitat, potser desconeguts, però mai no ignorats; per als difunts; per a tots! Els malalts, moribunds, afectats per la situació, estan rebent la vida

de Déu també a través de la meva unió amb Déu: la meva pregària, la meva penitència, la meva feina, el meu servei a casa, els meus detalls quotidians d'amor, etc.

L'amor que em porta a procurar un servei, un consol, una atenció material és el mateix amor que, amb sentit sobrenatural, em porta a pregar i oferir petits sacrificis per persones, potser llunyanes físicament, però molt properes al cor de Crist. Es tracta d'una ajuda real, i d'un amor i d'un afecte efectiu.

Més junts que mai

"Ningú de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix" (*Rm* 14, 7). "Quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell" (*1 Co* 12, 26-27). Diu el Catecisme: "El menor dels nostres actes fet amb caritat repercuteix en benefici de tots, en aquesta solidaritat entre tots els homes, vius o morts, que es

fonamenta en la comunió dels sants" (n. 953).

Tots estem junts per la participació en la mateixa vida de Crist. Tots ens ajudem, tots ens acompanyem. Tots junts: amb els sants del cel als quals acudim com a intercessors; amb els difunts que ja ens van deixar i que encara es purifiquen (pels quals preguem). Tots junts, units a Crist, els qui peregrinem aquí a la terra, de vegades enmig de dificultats i sofriments. Tots junts!

Amb aquesta realitat de fons de la nostra fe, què acompanyats ens sentim, amb quina força hem d'actuar, amb quina seguretat i confiança. Sempre ha estat una tradició en l'Església acudir a la intercessió dels sants als quals tenim devoció. I amb la força de la seva companyia i de la nostra unió amb Déu, estar pendents els uns dels

altres, ajudant-nos per aquesta comunió dels sants.

Sant Josepmaria, en unes circumstàncies duríssimes de guerra i persecució, va haver de viure un aïllament forçós -veritable amuntegament- amb alguns dels seus fills espirituals. Va esdevenir-se entre els mesos d'abril i agost del 1937, en una minúscula estada de la Legació d'Hondures a Madrid, durant la Guerra Civil. Es conserven alguns textos presos de la seva predicació durant aquells dies.

Ple de preocupació i dolor per tantes persones estimades, físicament llunyanes i escampades per la geografia, sense poder tenir cap contacte amb elles; i al mateix temps ple de serenitat i sentit sobrenatural i confiança en Déu, deia: "Per la comunió dels sants, mai no podem sentir-nos sols, ja que constantment ens arriben alens espirituals... La

consideració d'aquesta realitat ens impulsa a un detingut examen de la nostra conducta en aquest lloc, que és com una presó per a nosaltres. Perquè aquí, en aquesta aparent inactivitat, comptem amb la possibilitat de treballar molt per dins i acompanyar cada un dels vostres germans en perill, i vetllar per ells "(Notes de la meditació del 8-IV-1937).

Treballar per dins, pregar, acompanyar i vetllar per les persones que estimem, llunyanes potser, però molt a prop del nostre cor cristià. I per tots. És un programa de vida espiritual esplèndid per a aquests dies durs de confinament i quarantena. No tenim més remei que retallar l'activitat, però... no retallem el nostre amor! No cessem d'enviar, a través d'aquesta comunió de vida i d'amor a l'Església, la nostra ajuda a tots, a tota la humanitat. Manifestem la nostra proximitat a través dels

mitjans al nostre abast. No retallem, a l'inrevés, ampliem la nostra oració diària per tots, veritable ajuda espiritual per als altres. I ens sentim acompanyats i estimats més que mai.

Si els sants ens acompanyen i ens ajuden des del cel -deia sant Josepmaria en aquella mateixa ocasió-, amb quanta més raó s'ocuparà de nosaltres la nostra Mare Immaculada. Quina confiança ens dona la seva intercessió! I acudim també a sant Josep, a qui Déu va posar al davant de la seva família a la terra, perquè tingui cura i ens ensenyi a tenir cura tots amb generositat, vivint aquesta companyia i unió de tots en l'amor de Déu.

José Manuel Fidalgo Alaiz

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/la-comunio-
dels-sants-mes-units-que-mai/](https://opusdei.org/ca-ad/article/la-comunio-dels-sants-mes-units-que-mai/)
(22/01/2026)